

РЕШЕНИЕ

№ 4258

гр. София, 29.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

**ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска
Адриан Янев**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2660** по описа за **2021** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба с вх. №9471 от 18.03.2021г. по описа на Административен съд София- град /АССГ/ на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], чрез адв. С. С., срещу Решение № 20034473 от 29.01.2021г. по НАХД № 2098/2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 105-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 136/26.11.2019г., издадено от председателя на Комисия за регулиране на съобщенията /КРС/, с което на основание чл. 53, ал. 1, вр. чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 100, ал. 1 от ЗПУ, вр. т. 7.1 от индивидуална лицензия № 2-003/25.03.2010г., ведно с изменения към нея № 2-003-001/09.06.2011г., № 2-003-02/24.11.2013г. и № 2-003-002/26.07.2018г. за извършване на услуги, включени в обхвата на универсалната пощенска услуга на територията на Република България на касатора е наложена „имуществена санкция“ в размер на 6 000 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1 от ЗПУ, вр. т. 7.1 от Индивидуалната лицензия № 2-003/25.03.2010г., ведно с изменения към нея № 2-003-001/09.06.2011г., № 2-003-02/24.11.2013г. и № 2-003-002/26.07.2018г.

В касационната жалба са изложени доводи за противоречие на обжалваното решение с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения –

касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от Наказателно процесуалния кодекс /НПК/. Касаторът счита, че събраните по делото доказателства не кореспондират с правните изводи на съда. Твърди, се че дружеството е спазило всички изисквания, произтичащи от индивидуалната му лицензия, ЗПУ и ЗЗЛД, предприети са всички мерки за опазване личните данни, съгласно европейското и българското законодателство. Поддържа се становището, че дружеството няма вина. Сочи, че наказващият орган не е взел предвид изложените от наказаното лице възражения и не е изследвал спорните обстоятелства. Оспорва се извода, че АУАН и НП са издадени в законово предвидените срокове и съдържат всички необходими реквизити по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Счита, че наложеното наказание е прекомерно и не става ясно дали посочените два броя влезли в сила НП касаят същите по вид нарушения. Счита, че при издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до нарушение правото на защита на дружеството. Моли съда за отмяна на въззивното решение. В условията на алтернативност се иска намаляване размера на имуществената санкция до установения в закона минимум.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. С., който поддържа така депозирана жалба. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът - КРС, чрез процесуален представител – юрк. Г., оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представен е отговор на касационна жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил следната фактическа обстановка:

[фирма] притежава издадена индивидуална лицензия за извършване на услуги, включени в обхвата на универсалната пощенска услуга на територията на Република България № 2-003/25.03.2010г.

На 30.06.2019г., около 22:45, в [населено място],[жк]на [улица]до бл. 132 свидетелят Н. Л. П. видял лек автомобил марка „Опел“, модел „3.“, с рег. № СА 3006 РМ, от който слезнали мъж и жена и изхвърлили няколко кашона в контейнера за смет, след което се върнали в превозното средство и напуснали мястото. Свидетелят се приближил и установил, че в контейнерите били изхвърлени 2-3 кашона, съдържащи около 500 пощенски писма с известия за комунални услуги. Свидетелят П. снимал контейнерите. В този момент към него си приближила негова съседка – свидетеля Н.

К. И. и свидетелят П. ѝ разказал какво се случило. Свидателят И. останала възмутена и също започнала да снима контейнерите. След около 10 минути лекият автомобил марка модел „3.“, с рег. № СА 3006 РМ с рег. се върнал и свидетелят П. опитал да го спре. Автомобилът продължил, но свидетелите успели да видят регистрационния му номер. Дватама свидетели продължили да правят снимки, когато мъжът и жената от лекия автомобил се върнали при тях и ги помолили да не предприемат действия по повод случилото се, тъй като жената щяла да загуби работата си. Мъжът и жената си тръгнали, като свидетелят И. също напуснала мястото. Малко по-късно мъжът и жената се върнали и започнали да вадят изхвърлените кашони обратно от контейнера. Свидателят П. ги видял и решил да обиколи наоколо и да потърси превозното средство, но не успял да го намери и когато се върнал мъжът и жената били напуснали. Свидателят П. решил да разгледа останалите контейнери на улицата, тъй като се усъмнил, че това са единствените изхвърлени пощенски писма. Свидателят П. открил по 2 кашона в контейнерите, разположени на улицата и взел кашони от 2-3 от контейнерите на улицата. На 15.07.2019г. свидетелят П. депозирал жалба в КРС и предал взетите кашони с пощенски писма, съдържащи 229 пощенски пратки, адресирани до физически лица, както следва: 86 бр. препоръчани пощенски пратки с подател [фирма], 64 бр. препоръчани пощенски пратки с подател „В.“, 46 бр. препоръчани пощенски пратки с подател „Т. С.“, 26 бр. препоръчани пощенски пратки с подател , 6 бр. препоръчани пощенски пратки с подател [фирма] и 1 бр. кореспондентска пратка от обхвата на УПУ с подател ОПП-СДВР.

По повод на постъпилата жалба в КРС започнала проверка на жалбоподателя. В хода на проверката се установило, че лек автомобил марка „Опел“, модел „3.“, с рег. № СА 3006 РМ собственост на Д. П. А.– служител в [фирма]. След приключване на проверката инспекторите на КРС счели, че дружеството е извършило нарушение, поради което на 15.10.2019г. свидетелят О. М. К. – главен инспектор в главна дирекция „Контрол на съобщенията“ на КРС съставила акт за установяването му с № С-154/15.10.2019г. в присъствие на свидетеля А. Ц. Г. и на управителя на дружеството – Д. Д. В.. На 21.10.2019г. дружеството депозирало писмено възражение срещу съставения акт.

Срещу така съставения акт на 26.11.2019г. И. Ц. Д. – председател на КРС издал процесното НП.

За да потвърди НП, въззивният съд е достигнал до извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени в законоустановените срокове, от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. Съдът е приел, че твърдяното нарушение е безспорно извършено, правилно е ангажирана отговорност на дружеството и правилно е определен размера на наложената имуществена санкция. Изложени са мотиви за липса на предпоставки за квалифициране на деянието като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Решението е правилно.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от изпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в законоустановения 6 - месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на

имуществената на дружеството-жалбоподател от формална страна. Наведените в тази посока възражения се явяват неоснователни.

Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

СРС е направил пълен и обективен анализ на представените доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и е достигнал до законосъобразния извод за извършено от страна на касатора административно нарушение на чл. 100, ал. 1 от Закона за пощенските услуги вр. с т. 7.1 от Индивидуалната лицензия № 2-003/25.03.2010г., ведно с изменения към нея № 2-003-001/09.06.2011г., № 2-003-02/24.11.2013г. и № 2-003-002/26.07.2018г.

Съгласно санкционната норма на чл. 100, ал. 1 от ЗПУ на пощенски оператор, който наруши условията на издадената му индивидуална лицензия, се налага имуществена санкция от 1000 до 10 000 лв. В случая е налице нарушение на т. 7. 1. от Индивидуалната лицензия № 2-003/25.03.2010г., ведно с изменения към нея № 2-003-001/09.06.2011г., № 2-003-02/24.11.2013г. и № 2-003-002/26.07.2018г., съгласно която, лицензираният взема мерки за опазване тайната на кореспонденцията, както по време на извършване на услугата, така и след това. Правилно и законосъобразно е дадена правната квалификация на извършеното деяние, като правилно е определено и наказанието в минималния възможен размер.

Неоснователно е възражение досежно така определения размер на наложеното наказание. Споделят се изводите на районния съд досежно определения размер на имуществената санкция, същият съответства на целите на наказанието, съгласно чл. 12 от ЗАНН. Наказващият орган е мотивирал налагането на размер над законовия минимум с обстоятелствата, че конкретният случай касае голям брой пощенски пратки и изрично са посочени две предходни наказателни постановления за нарушение на същата разпоредба, които са обжалвани пред АССГ (КНАХД 3209/2018г. и КНАХД №11453/2018г.) и са влезли в законна сила.

Неоснователно е и твърдението, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл. 28 ЗАНН, предвид обстоятелството, че нарушението не се отличава от масовите случаи на подобни нарушения. В случая не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като посоченото нарушение е формално, на просто извършване и за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд - София град, X. касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20034473 от 29.01.2021г. по НАХД № 2098/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-и състав
ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК] да заплати на Комисия за регулиране на съобщенията направените съдебни разноси по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.